

[Per Federspiel.]

at man vil forsøge at begrænse dette og sige: ja men det var jo ikke meningen, at det politiske skulle ind. Hvilken indflydelse ville Danmark kunne få som medlem af en europæisk sammenslutning, hvis vi gik vore egne veje i udenrigspolitikken, hvis vi ikke gjorde vores indflydelse gældende dér, hvor der var mulighed for at deltage i beslutninger, som havde en vis kraft? De udenrigspolitiske initiativer, der er taget her i landet i de senere år, har jo nærmest gjort os latterlige i den øvrige verden, men kan vi medarbejde og medvirke til at forme de beslutninger, der træffes inden for et fællesskab, således at også vore interesser bliver tilgodeset, så vil vi kunne gavne vor egen politik, og vi vil kunne gavne Det europæiske Fællesskab.

Ganske det samme gælder på det område, som jeg forstår spiller en særlig rolle for visse medlemmer af dette ting, et forsvarspolitisk samarbejde. Hvordan skal man forhindre, at ni lande, der arbejder sammen, og hvoraf de otte er aktive medlemmer af Atlantpactforsvaret — det niende sidder sådan lidt på grænsen — i deres politiske drøftelser inddrager strategiske og forsvarsmæssige betragtninger? Det er uundgåeligt, at udviklingen må medføre, at det samlede politiske billede, herunder også udenrigspolitikken og forsvarspolitikken, inddrages i de europæiske drøftelser. Så kan man formelt sige, at man skal gå ind i det næste værelse, og nu hedder man NATO, eller man skal gå ind i et andet værelse, og så hedder man OECD, eller man skal gå ind i et tredje værelse, og så drejer det sig om udenrigspolitik; det er dog de samme ni lande, der arbejder med det samme mål for øje.

Det var blot disse bemærkninger, jeg ville gøre for at motivere, at jeg må afvise, på samme måde som mit partis ordfører, det forslag til dagsorden, der er fremsat fra socialistisk folkepartis side.

Ministeren for udenrigsøkonomi, europæiske handelsanliggender samt nordiske anliggender (*Ivar Nørgaard*): Jeg vil gerne

først takke ordførerne og de mange, der har taget ordet i debatten. Det synes jo, som om interessen for EF-problemerne er stor hos de aktive. Så godt som alle, der er til stede her i salen, har haft ordet. Desværre er interessen hos dem, der kun vil lytte uden at være aktive, ikke særlig stor, hvad fremmødet i salen her i øvrigt også er vidne om.

Jeg tror, vi kommer ind i en vanskelig udvikling, hvor der bliver en spænding mellem ønsket om en grundig og fyldestgørende orientering og på den anden side behovet for at give oplysningerne på en så interessevækkende måde, at det gør det muligt for også andre end de aktive at interessere sig for disse spørgsmål.

Derfor vil jeg gerne her først sige lidt om det, man har diskuteret vedrørende formen for debatten. Derefter vil jeg komme ind på spørgsmålet om arbejdet her i folketinget i forbindelse med arbejdet i EF. Endelig vil jeg sige lidt om arbejdsgangen i EF, og til sidst vil jeg forsøge at besvare nogle af de centrale spørgsmål, man har stillet mig. Det er jo ikke muligt at komme ind på alle de emner, der har været berørt, i hvert fald ikke i første omgang.

Må jeg først sige vedrørende formen for debatten: der har jo været fremført forskellige velvillige, men også kritiske synspunkter i forbindelse med formen for min redegørelse. Jeg er da fuldt opmærksom på, som jeg også sagde i går, at det er en meget omfattende redegørelse, og den kan, som det også er blevet sagt, virke kedelig. På den anden side er jeg ikke i tvivl om, at hvis jeg havde koncentreret min indledning om nogle ganske få punkter, så ville flere talere, end tilfældet har været i dag, trække problemer frem, som ikke havde været berørt i redegørelsen, og kritiseret, at dette ikke var behandlet eller ikke var behandlet på fyldestgørende måde.

Hr. Nyboe Andersen stillede det konkrete forslag, at man i stedet for en lang mundtlig redegørelse burde dele redegørelsen op i en længere, grundig, skriftlig og en kortere, men måske mere interessevækkende mundt-